

Zarzuty odwołania od jedenastego do trzynastego dotyczą materialnych błędów co do prawa w odniesieniu do terenu.

Jedenasty zarzut odwołania dotyczy odrzucenia w zaskarżonym wyroku wyważonych ocen zawartych w sprawozdaniu rady miasta Orleanu z dnia 27 maja 1994 r., uznanych za „bardzo skrótowe i pozbawionych szczegółowych wyjaśnień”.

Dwunasty zarzut odwołania dotyczy metody oceny kwoty pomocy państwa w postaci świadczeń rzeczowych i jest analogiczny do zarzutu dziewiątego. W braku oceny w dniu przyznania pomocy lub w braku przetargu nieograniczonego, Komisja jest zgodnie z prawem upoważniona do posłużenia się kosztami zamiast wartością. Taka metoda była szczególnie racjonalna w niniejszej sprawie, ponieważ nabycie trzeciego terenu było przystosowane do potrzeb Scott. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku dotyczące wskazywanej kontroli skarbowej oparte jest na podnoszonych błędach proceduralnych i innych błędach co do prawa, a w każdym razie jest materialnie błędne.

Trzynasty zarzut odwołania dotyczy podnoszonych błędów Komisji w zastosowaniu metody opartej na kosztach. Podstawą ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku są podnoszone błędy proceduralne i inne błędy co do prawa. Komisja posłużyła się najniższą możliwą wartością terenu, jak zauważyły zarówno Francja jak i Scott. Następujące okoliczności faktyczne i dowody potwierdzają stanowisko Komisji: dokument obejmujący ofertę, wskazywane oceny biura Galtier i rewidenta aportów, sprawozdanie rady miasta Orleanu z dnia 27 maja 1994 r. oraz średnia cena zakupu terenu. Nie istnieje jakakolwiek podstawa stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji wynikająca z faktu, że pomoc państwa mogła być wyższa.

Czternasty zarzut odwołania dotyczy nakazu udzielenia informacji, w szczególności w odniesieniu do spornego terenu, metody opartej na kosztach przy ocenie kwoty pomocy państwa, nabycia trzech terenów. Jest to kwestia proceduralna, podniesiona na końcu, gdyż związana z zarzutem trzynastym.

W piętnastym zarzucie odwołania Komisja zwraca się do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, że Sąd Pierwszej Instancji wypaczył jednoznaczne znaczenie dowodów, przez nią przedstawionych, a w szczególności, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji zastąpił uzasadnienie zaskarżonej decyzji, własnym uzasadnieniem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten (Szwecja) w dniu 15 czerwca 2007 r. — Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-291/07)

(2007/C 183/46)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet

Strona pozwana: Skatteverket

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 2 lit e) i art. 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾ oraz art. 56 ust. 1 lit. c) i art. 196 dyrektywy Rady dotyczącej wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w świetle wspomnianych przepisów osobę, która nabywa usługi konsultingowe od podatnika w innym państwie członkowskim WE i wykonuje jednocześnie działalność gospodarczą oraz działalność, która nie jest objęta zakresem dyrektyw, należy uznać za podatnika, nawet jeśli wspomniane nabycie zostało dokonane wyłącznie w odniesieniu do tej drugiej działalności?

⁽¹⁾ Dz.U. 1977, L 145, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 347, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-293/07)

(2007/C 183/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Konstantinidis i D. Recchia)

Strona pozwana: Republika Grecka